

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 248)

Jul (1) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	6
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 68)

19. வ்யஜ்யந்தே சக்தயோ ஹி அத்ர ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதயோ அகில:

தண்டத் ஸம்நிவேசேந ஸம்ஸ்திதா ஹி அவமேவ

பொருள் – இந்த நிலையில் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலான எனது அனைத்து சக்திகளும் புலப்படுகின்றன. அவை அனைத்தும் செங்குத்தாக நிறுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு தடியைப் போன்று காணப்படுகின்றன (அதாவது பல்வேறு நிலைகளும் வரிசையாக உள்ளன என்று கருத்து).

20. ஆ ஸகாராச்சதுரூப யுக்தா மே சதுராத்தமதா

ஸ்மரேத் ப்ரபவ சிந்தாயாம் ஹகாரம் த்வாதசாந்தகம்

பொருள் – “ஸ” தொடக்கமாக உள்ள எனது நான்கு தன்மைகளுடன் கொண்ட ரூபமானது நான்கு வ்யூஹங்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாக உள்ளது. ஸ்ருஷ்டி குறித்து சிந்திக்கும்போது, “ஹ” என்பது பன்னிரண்டு பிரிவுகளில், இறுதியில் வைக்கப்படும் (14 உயிரெழுத்துக்கள், 34 மற்ற எழுத்துக்கள் சேர்ந்து 48 எழுத்துக்கள். இவை நான்கு வ்யூஹங்களுக்குப் பிரியும்போது, ஒவ்வொன்றுக்கும் 12 எழுத்துக்கள் கொண்ட பிரிவுகள் ஆகின்றன).

21. ஹகாரம் வாஸுதேவம் து விச்ராமம் பரிசிந்தயேத்

ஸங்கர்ஷணம் ஸகாரம் தமுதயம் த்வப்யயே ஸ்மரேத்

22. ஏவமாகாரதோ திவ்யாம் சிந்தயேச் சதுராத்தமதாம்

த்விஷ்டகம் தாரணாநாம் ச த்வாதச அத்யாத்ம லக்ஷணம்

23-1. ஸோபாந பூதம் யத் க்ராந்த்வா த்வாதசாந்தா த்விசேத் பரம்

பொருள் – ப்ரளய காலம் வந்தவுடன் “ஹ” என்பது வாஸுதேவனுடன் விச்ராம நிலையிலும் (அமைதியான நிலை), “ஸ” என்பது ஸங்கர்ஷணனுடன் (மீண்டும்) உதயமாகும் நிலையிலும் கொள்ளப்படவேண்டும். இதே போன்று “ஆ” முடிய உள்ள அக்ஷரங்கள் (இறங்கு வரிசையில்) நான்கு வ்யூஹ நிலைகளைக் காண்பிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். பன்னிரண்டு அக்ஷரங்கள் கொண்டதான இரண்டு “ஆறு தாரணைகள்” அந்தப் பன்னிரண்டு படிக்கட்டுக்களின் இறுதியில் உள்ள பரம்பொருளை சென்றடைய உதவுகின்றன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 248)

மேலும் இங்குள்ள ப்ரகரணத்தில் முதலில் ப்ரு. (3-8-6) - யத் ஊர்த்வம் கார்க்கி திவோயதர்வாக் ப்ருதிவ்யா: - கார்க்கி! தேவலோகத்திற்கு மேலும், பூமிக்குக் கீழும் - என்று தொடங்கும் வரி மூலமாக, மூன்று காலங்களிலும் உண்டாக்கப்பட்ட அனைத்தும் அவற்றின் காரணபூதமாக உள்ள ஆகாசத்தில் சேர்க்கப்பட்டு, அதனையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன என்று கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து ப்ரு. (5-8-7) - கஸ்மிந் நு கல்வாகச ஓதச்ச ப்ரோதச்ச - இந்த ஆகாசம் எதில் ஒன்றுபட்டு நிற்கிறது - என்பதன் மூலம் ஆகாசத்திற்குக் காரணபூதம் எது என்றும், அது எதனால் தாங்கப்பட்டு நிற்கிறது என்றும் கேட்கப்பட்டது. இதற்கு விடையாக அக்ஷரம் என்பது கூறப்பட்டது [இந்த வாக்கியம் ப்ரு. (3-8-7) - ஏதஸ்மிந் து கல்வக்ஷரே கார்க்கி ஆகச ஓதச்ச ப்ரோதச்ச - கார்க்கி! இந்த அக்ஷரத்தினால் அல்லவோ ஆகாசம் ஒன்றுபட்டு நிற்கிறது - என்பதாகும்). இந்த அக்ஷரம் என்பதே அனைத்துவிதமான மாற்றங்களுக்கும் காரணம்; மேலும் அனைத்தின் ஆதாரமாகவும், ச்ருதி அல்லாமல் மற்ற ப்ரமாணங்களால் அறியப்படும் ப்ரதாநம் என்பதாகவும் உள்ளது. எனவே அக்ஷரம் என்பது ப்ரதாநமே ஆகும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 248)

ப்ரபந்நன் சாஸ்த்ரத்திற்கு வசப்பட்டவன் அல்லன் என்பதற்கு மறுப்பு

மூலம் - இவ்விடத்திலே சிலர் “ஸ்ர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸாம் பண்ணின விவேகிக்குத் த்யாஜ்ய உபாதேய விபாக நிர்ணாயகம் ஸ்வரூபமஜ்ஞாநமன்றோ? இப்படி இவன் ஸ்வரூப வச்யனாமத்தனை போக்கி, சாஸ்த்ர வச்யனாம்படி என்?” என்று சொல்லுவார்கள். இதுவும் அநுபந்நம்; எங்ஙனே என்னில் - ஸ்வரூபம் இன்னபடி இருக்குமென்று சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு அறுதியிட்டால் “இஸ் ஸ்வரூபத்துக்கு இன்ன புருஷார்த்தமும் ததுபாயமும் த்யாஜ்யம், இன்ன புருஷார்த்தமும் ததுபாயமும் உபாதேயம்” என்று பிரித்துத் தெளிகைக்கு முக்தனாமளவும் சாஸ்த்ரமொழிய வழியில்லை. ஸ்வரூபத்தில் சேஷத்வாதிகளைக் கொண்டு சில ஒளசித்யமாத்ரம் அறியலாமத்தனை அல்லது, “சேஷி உகந்த கைங்கர்யத்தின் ப்ரகாரம் இது. இக் கைங்கர்யத்துக்கு உபாயங்கள் இவை” என்று ஸ்வரூப ஞானம் நியமித்துக் காட்டாது. ஆனபின்பு சாஸ்த்ரத்தை அநாதரித்து நிஷித்த த்ரவ்யங்களைக் கொண்டாதல், விஹிதங்கள் தம்மிலும் ந்யாயார்ஜிதமல்லாத த்ரவ்யங்களைக் கொண்டாதல், தனக்கு ருசித்தபடியே சாஸ்த்ர விருத்தமாயிருக்கும் கட்டளையிலே கைங்கர்யத்தை நடத்தப் பார்த்தால் உபசார அபசாரங்களுக்குப் பிரிவில்லையாம். அப்போது தன் ருசி ஒழிய வேறு நியாமகமில்லாமையாலே முமுக்ஷுக்கள் தவிர்ந்து போருகிற ஸர்வ நிஷித்தங்களையும் தன் ருசிமாத்ரத்தாலே கைங்கர்யமாக அநுஷ்டிக்கப் ப்ரஸங்கிக்கும். ஹவிர் நிவேதனத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் “சாஸ்த்ர விருத்தாநி ஸம்ப்ருத்ய” என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் சாஸ்த்ரவச்யனாய்த் தன் அதிகாரத்துக்குச் சாஸ்த்ரமடைத்த கைங்கர்யங்களையே பண்ணப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் – ஒரு சிலர், “ஸ்ர்வேச்வரனிடம் தன்னைக் குறித்த அனைத்துவிதமான பொறுப்புகளையும் ஒப்படைத்த விவேகம் கொண்ட ஒருவனால் விலக்கப்பட வேண்டியது, ஏற்கக்கூடியது ஆகியவற்றைப் பிரித்து உணர்த்துவது அவனுடைய ஸ்வரூப ஞானமே ஆகும் அல்லவோ? ஆகவே அவன் தனது ஸ்வரூப ஞானத்திற்கே கட்டுப்பட்டவன் என்று கூறாமல், சாஸ்த்ரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவன் என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்?”, என்று கேட்கலாம். இந்தக் கேள்வி பொருத்தமற்றதாகும். எப்படி? ஆத்ம ஸ்வரூபம் இத்தன்மை கொண்டது என்று சாஸ்த்ரத்தின் மூலம் அறிந்த பின்னர், “இத்தகைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு - இந்தப் புருஷார்த்தமும், அதற்கான உபாயமும் கைவிடத்தக்கது; இந்தப் புருஷார்த்தமும், அதற்கான உபாயமும் ஏற்கத்தக்கது” என்று முக்தி பெறும் காலம் முடிய வேறுபடுத்தி அறிந்து கொள்வதற்கு சாஸ்த்ரங்கள் அல்லாமல் வேறு உபாயம் இல்லை. ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்விதத்தில் உள்ளதான அடிமைத்தனம் என்பதன் மூலம் அடிமையான சேதநன், “இந்தக் கைங்கர்யத்தால் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய மகிழ்ச்சியே பலன்” என்பதை மட்டுமே அறிய இயலும் அல்லாமல், “எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனை மகிழவைக்கும் கைங்கர்யத்தின் முறை இன்னதாகும், இதற்கான உபாயங்களை இவையாகும்” என்று உணர்த்துவதற்கு ஸ்வரூப ஞானத்தால் இயலாது. ஆகவே சாஸ்த்ரங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்பட்ட பொருள்களைக் கைக்கொள்ளாதல், சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட பொருள்களைத் தகாத வழியில் கைக்கொள்ளாதல், சாஸ்த்ரங்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கைங்கர்யங்களாக உள்ளபோதிலும் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப வேறுவிதமாகச் செய்தல் போன்றவை மூலம் உபசாரம் மற்றும் அபசாரம் ஆகியவற்றில் வேறுபாடு காண இயலாமல் போகும். அந்தச் சூழ்நிலையில் தனது விருப்பம் அல்லாமல் வேறு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை என்பதால், முமுக்ஷுக்களால் விலக்கப்படும் அனைத்தையும் தனது விருப்பம் என்ற காரணத்தால் கைங்கர்யமாக இயற்றுதல் என்ற நிலை உண்டாகும். எம்பெருமானார் தான் அருளிச்செய்த நித்யத்தில், திருவாராதனம் செய்யும்போது தளிகையை சமர்ப்பிப்பதைக் கூறும் இடத்தில், சாஸ்த்ர விருத்தாநி ஸம்பந்த்ய – சாஸ்த்ரங்களுடன் முரண்படாதபடி பொருள்களை ஈட்டி – என்று அருளிச்செய்தார். ஆகவே ப்ரபந்நன் ஒருவன் சாஸ்த்ரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு, அவை தனது

தகுதிக்கு ஏற்ப எத்தகைய கைங்கர்யங்களை விதிக்கின்றனவோ அவற்றைச் செய்தபடி இருத்தலே ஏற்புடையதாகும்.

கைங்கர்யம் செய்வது குறித்து ஸ்வாமி ஆளவந்தாருடைய கருத்துக்கள்

மூலம் – “தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ ஜ்ஞாத்த்வா சாஸ்த்ர விதாநோக்தம் கர்ம கர்த்தும் இஹ அர்ஹஸி” என்ற உபதேசம், ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆளவந்தார் ஸ்ரீகீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலே “ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தி ததாயத்தாத்ம ஜீவந: தத் ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுக துக்கஸ்ததேகதீ:”, “பகவத் த்யாந யோகோக்தி வந்தந ஸ்துதி கீர்த்தநை: லப்தாத்மா தத் கத ப்ராண மநோ புத்தி இந்த்ரிய க்ரிய:”, “விஜகர்மாதி பக்தயந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தமபீ:” என்று அருளிச் செய்தவிடத்தில் “ப்ரீத்யைவ காரித:” என்றதுவும் சாஸ்த்ரம் வேண்டாவென்றபடியன்று; இங்கு சாஸ்த்ரம் கொண்டே அறியவேண்டுகிற கைங்கர்யந்தன்னில், ஸ்வாமி ஸந்தோஷ ஜநகத்வமடியாக சேஷபூதனான தனக்குப் பிறக்கிற ப்ரீதியினுடைய ப்ரேகத்வ அதிசயம் சொல்லுகையிலே தாத்தபர்யம்.

விளக்கம் – கீதையில் (16-24) - தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ ஜ்ஞாத்த்வா சாஸ்த்ர விதாநோக்தம் கர்ம கர்த்தும் இஹ அர்ஹஸி – இந்த உலகில் செய்யத்தக்கது எது, செய்யத்தகாதது எது என்பதற்கான ப்ரமாணம் சாஸ்த்ரமே ஆகும். இவ்விதம் அறிந்துகொண்டு சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் முறைகளில் உனது கர்மங்களை இயற்றுவாயாக – என்றுள்ள உபதேசமானது அனைத்துவிதமான அதிகாரிகளுக்கும் பொருந்துவதாகும். ஸ்வாமி ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் (29) - ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தி ததாயத்தாத்ம ஜீவந: தத் ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுக துக்கஸ்ததேகதீ: - ஞானி என்பவன் ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை ஏற்காதவன், ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்பட்டதான வாழ்க்கையை வாழ்பவன், அவனுடன் கூடியிருத்தலை இன்பமாகவும் பிரிவதைத் துன்பமாகவும் கொண்டவன் ஆவான்; (30) - பகவத் த்யாந யோகோக்தி வந்தந ஸ்துதி கீர்த்தநை: லப்தாத்மா தத் கத ப்ராண மநோ

புத்தி இந்திரிய க்ரிய: - பகவானை த்யானித்தல், அவனைக் காணுதல், அவனை வணங்குதல், அவனைத் துதித்தல், அவனைக் குறித்துப் புகழ்ந்தபடி இருத்தல், அவனிடம் நிலையாக உள்ள ப்ராணன் - மனம் - புத்தி - இந்திரியங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டவனாக இருக்கிறான்; (31) - விஜகர்மாதி பக்தயந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தமபீ: - தனது கர்மங்கள் தொடங்கி பக்தியோகம் முடிய உள்ள அனைத்தையும் அவன் மீது கொண்ட அன்பு மூலம் பெறும் ஊக்கத்தால் செய்யவேண்டும். அவற்றை உபாயம் என்று கொள்ளாமல், மற்ற தேவதைகளைக் கண்டு அஞ்சாமல், ஸர்வேச்வரனே உபாயம் என்று எண்ணவேண்டும் - என்றும் கூறியவற்றில் காணப்படும் “ப்ரீத்யைவ காரித: - அவன் மீது கொண்ட அன்பு மூலம் பெறும் ஊக்கத்தால்” என்று கூறியது சாஸ்த்ரங்கள் அவசியம் இல்லை என்னும் எண்ணத்தில் அல்ல. சாஸ்த்ரம் மூலம் மட்டுமே அறியப்படுவதான கைங்கர்யங்களில் ஈடுபடுவதால் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளத்தில் பிறக்கும் மகிழ்ச்சி காரணமாக அவனுடைய அடிமையாக உள்ள தனக்கு உண்டாகும் அன்பானது அந்தக் கைங்கர்யங்களை மேன்மேலும் செய்யத் தூண்டுகிறது என்பதை உணர்த்தவே இவ்விதம் கூறப்பட்டது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 68)

155. பூண்டநாள் சீர்க் கடலையுட் கொண்டு திருமேனி நன்னிற மொத்து உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநஹ்ரதத்தைப் பூரித்துத் தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறான அன்பு கூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை யருள்மாரி குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

அவதாரிகை - இனிமேல் இப் ப்ரகரணத்தில் மேகமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்கசையிலே அருளிச்செய்கிறார் (பூண்டநாள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து இந்தப் பகுதியில் மேகம் என்று யாரைக் கூறுகிறார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, (பூண்டநாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு) வர்ஷிக்கைக்குடலான காலங்களில் கடலிலே புக்கு அதில் நீரைப் பருகிக் கொண்டிருக்கும் மேகம்போலே “நீண்ட தோள் மால்கிடந்த நீள் கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம் புகும்” என்றும், “திருமால் சீர்க்கடலை யுட்பொதிந்த சிந்தனையேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே விடிந்த நாளெல்லாம் அவன் காணவளர்ந்தருளுகிற கடலிலே புகுந்து ச்ரிய:பதியான அவனுடைய கல்யாண குண ஸாகரத்தை “மனவுட்கொண்டு” என்கிறபடியே உள்ளே யடக்கிக்கொண்டு,

(திருமேனி நன்னிறமொத்து) “திருமால் திருமேனியொக்கும்” என்றும், “கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள் கார்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகமானது அவன் திருமேனியொடொத்த நிறத்தை உடைத்தா யிருக்குமாபோலே விக்ரஹ வர்ணத்தால் அவனோடு ஸாம்யாபந்நராய். (உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து) “உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாம் திரிந்து” என்று மேகமானது வர்ஷமுகேந ப்ராணி ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக விஸ்த்ருதமான ஆகாசப் பரப்பெங்கும் ஸஞ்சரிக்குமாபோலே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக “தீர்த்தகரராயின் திரிந்து” என்றும், “தீதில் நன்னெறி காட்டியெங்கும் திரிந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே லோகபாவநராய் உஜ்ஜீவநமார்க்க ப்ரதர்சகராய்க் கொண்டு ஸர்வத்ர ஸஞ்சாரம் பண்ணி. (ஜ்ஞாந ஹ்ரதத்தைப் பூரித்து) மேகம் வர்ஷத்தாலே தடாகாதிகளை நிறைக்குமாபோலே “ஜ்ஞாநஹ்ரதே த்யாந ஜலே ராக த்வேஷமலாபஹே, ய: ஸ்நாதி மாநஸே தீர்த்தே ஸ யாதி பரமாம் கதிம்” என்று மாநஸ தீர்த்த வர்ணனத்தில் சொன்ன ஜ்ஞாநமாகிற ஹ்ரதத்தைத் தாங்கள் வர்ஷிக்கிற பகவத் குண ஜலங்களாலே நிறைத்து, (தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து) “தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து” என்றும், “வாழவுலகினில் பெய்திடாய்” என்றும், “மாழுத்த நிதி சொரியும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநர்த்தகந்தமின்றிக்கே அகிலருமுஜ்ஜீவிக்கும்படி பகவத் குணரத்னங்களை வர்ஷித்து.

விளக்கம் - (பூண்டநாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு) - மழையைப்பொழியும் காலங்களில் கடலில் புகுந்து அதில் உள்ள நீரைப் பருகியபடி உள்ள மேகம் போன்று, மூன்றாம் திருவந்தாதி (69) நீண்ட தோள் மால்கிடந்த நீள் கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம் புகும் - என்றும், பெரிய திருவந்தாதி (69) - திருமால் சீர்க்கடலை யுட்பொதிந்த சிந்தனையேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப விடிந்த நாள் முழுவதும் அவன் கண் வளர்ந்தருளுகிற திருப்பாற்கடலில் புகுந்து மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய அவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் என்னும் ஸமுத்திரத்தை, பெரியதிருமொழி (7-3-1) - மனவுட் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளே அடக்கிக்கொண்டு. (திருமேனி நல்நிறம் ஒத்து) - திருவிருத்தம்(32) - திருமால் திருமேனியொக்கும் - என்றும், பெரிய திருவந்தாதி (85) - கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள் கார் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மேகமானது அவனுடைய

திருமேனியின் நிறத்தைக் கொண்டதாக இருப்பது போன்று, தங்களுடைய செயல்கள் போன்ற பலவற்றாலும் அவனுடன் ஒத்த நிறம் கொண்டவர்களாகவும். (உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து) - திருவிருத்தம் (32) - உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாம் திரிந்து - என்பதற்கு ஏற்ப மேகமானது மழை மூலமாக அனைத்து உயிர்களையும் பாதுகாக்கும் விதமாகப் பரந்து விரிந்துள்ள ஆகாயம் முழுவதும் ஸஞ்சரிப்பது போன்று ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஜீவாத்மாக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக இரண்டாம் திருவந்தாதி (14) - தீர்த்தகரராயின் திரிந்து - என்றும், பெருமாஸ்திருமொழி (2-6) - தீதில் நன்னெறி காட்டியெங்கும் திரிந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உலகத்தைத் தூய்மையாக்குபவர்களாகவும், கரையேறும் வழியைக் காண்பிப்பவர்களாகவும் இருந்து அனைத்து இடத்திலும் ஸஞ்சரித்தபடி. (ஜ்ஞாந ஹ்ரதத்தைப் பூரித்து) - மேகமானது மழையைப் பொழிந்து தடாகத்தை நிரம்புவது போன்று, ஜ்ஞாநஹ்ரதே த்யாந ஜலே ராக த்வேஷமலாபஹே, ய: ஸ்நாதி மாநஸே தீர்த்தே ஸ யாதி பரமாம் கதிம் - ஞானம் என்ற மடுவைக்கொண்டதும் த்யானம் என்ற நீரைக் கொண்டதும் ஆசை மற்றும் கோபம் போன்ற களங்கங்களை விலக்குவதும் ஆகிய மனத்தில் உள்ள தீர்த்தத்தில் நீராடும் ஒருவன் உயர்ந்த கதியை அடைகிறான் - என்று மனதில் உள்ள தீர்த்தத்தைக் குறித்துக் கூறப்பட்ட இடத்தில் கூறப்பட்டதான ஞானம் என்ற மடுவைத் தாங்கள் பொழிகின்ற பகவத்குணங்கள் என்ற நீரால் நிரப்பி. (தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து) - திருப்பாவை (3) - தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து - என்றும், திருப்பாவை (3) - வாழவுலகினில் பெய்திடாய் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (8-2) - மாமுத்த நிதி சொரியும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான தாழ்வும் இன்றி அனைவரும் பிழைக்கும் விதமாக பகவத் குணங்கள் என்னும் இரத்தினங்களைப் பொழிந்து.

வ்யாக்யானம் - (கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து) ஓளதார்யாதிசயத்தாலே உபகரித்ததை நினையாதே “இன்னமும் உபகரிக்கப் பெற்றிலோம்! நாம் செய்தது போருமோ?” என்று லஜ்ஜித்து. (வெளுத்தொளித்து) உபகரிக்கப் பெறாதபோது உடம்பு வெளுத்து ஒளித்து. (கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறான) உபகரிக்கும் தசையில் எதிர்த்தலையில் ஸம்ருத்தி கண்டுகந்து அந்த பரஸம்ருத்தியே தங்களுக்குப் பேறாக நினைத்திருக்கிற, (அன்புகூருமடியவர்) “ஆங்கரும்பிக்

கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூறுமடியவரான” முதலாழ்வார்கள். (உறையிலிடாதவர்) உருவின வாள் உறையிலிடாதே ஆதிமத்யாந்தம் தேவதாந்தராவரத்வ ப்ரதிபாதந பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தை யுபபாதிக்கும் திருமழிசைப்பிரான். (புயற்கையருள்மாரி) “காரார் புயற்கைக் கலிகன்றி” என்றும், “அருள்மாரி” என்றும் ஓளதார்யத்தில் மேகஸத்ருசராய்க் கொண்டு க்ருபையை வர்ஷிக்கும் திருமங்கையாழ்வார். (குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்) “குணந்திகழ் கொண்டல்” என்று குணோஜ்ஜ்வலமான மேகமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானார் போல்வாரை இந்த குணஸாம்யத்தையிட்டு மேகமென்று சொல்லுமென்றபடி. பேற்றுக்கு அடி இவர்களாகையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரை தோன்றப் பலகாலும் தூதுவிடுவர்.

விளக்கம் – (கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து) - தங்களுடைய தாராள மனம் காரணமாக உதவி செய்ததை எண்ணாமல், “இவர்களுக்கு இன்னமும் அளித்திருக்கலாம், நாம் அளித்தது போதுமானதாக இருந்ததோ?” என்று வெட்கம் அடைந்து. (வெளுத்து ஒளித்து) - மழையைப் பொழியாதபோது மேகங்கள் வெளுப்பது போன்று தாங்கள் உதவி செய்யாதபோது உடல் வெளுத்து யார் கண்களிலும் படாமல் மறைந்து. (கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறான) - உதவி செய்யும்போது மற்றவர்களுடைய நிறைவு என்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்து, இவ்விதம் அவர்கள் நிறைவுடன் உள்ளதே தங்களுடைய பேறு என்று எண்ணியபடி உள்ள. (அன்புகூருமடியவர்) - பெரியதிருமொழி (2-10-4) – ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூறுமடியவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள முதலாழ்வார்கள். (உறையில் இடாதவர்) – உருவிய வாளை உறையில் இடாமல் உள்ளது போன்று தொடக்கம், நடு, இறுதி ஆகியவற்றில் மற்ற தேவதைகளின் தாழ்வை உரைத்து ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மையை உரைக்கின்ற திருமழிசையாழ்வார். (புயற்கையருள்மாரி) – பெரியதிருமொழி (3-2-10) - காரார் புயற்கைக் கலிகன்றி – என்றும், பெரியதிருமொழி (3-4-10) - அருள்மாரி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தாராளமாக உள்ள தன்மையில் மேகம் போன்று இருந்து கருணையைப் பொழிகின்ற திருமங்கையாழ்வார். (குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்) – இராமாநுச நூற்றந்தாதி (60) – குணம் திகழ் கொண்டல் – என்பதற்கு ஏற்ப ஒளிர்ந்தபடி உள்ள மேகமாகக் கூறப்பட்ட எம்பெருமானார்.

(போல்வாரை) – முதலானவர்களை. (மேகம் என்னும்) - அவர்களுடைய குணத்தின் ஒற்றுமை காரணமாக மேகம் என்று கூறுவார். பேற்றுக்கான காரணம் இவர்களாக உள்ளதால் பேற்றினை விரைவாக அடையவேண்டும் என்ற பதற்றத்தால் பலமுறை தூதுவிடுவார்கள்.

156. தம்பிழையுஞ் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த சுகுமாதீக்ஷாஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹ விபவ பரத்வ த்வயார்ச்சைகள் தூது நாலுக்கும் விஷயம்.

அவதாரிகை - இனி இப்படி இவர் தூதுவிடும்படி முகம் காட்டாமையுக்கு ஹேதுவையும், தூது விடுகைக்குப் பற்றாசையும், அதுக்கு விஷயத்தையும் தூது நாலுக்கும் வகையிட்டருளிச்செய்கிறார் மேல் (தம்பிழையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து, இவர் இவ்விதம் தூது விடும்படியான நிலை ஏற்படும்விதத்தில் தனது முகத்தை அவன் காண்பிக்காத காரணத்தையும், தூதுவிடுதலுக்கான காரணத்தையும், அதற்கான விஷயத்தையும், நான்கு தூதுகளுக்கான வகையையும் இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது (தம்பிழை மறப்பித்த சுகுமையை யுணர்த்தும் வ்யூஹம் முதல் தூதுக்கு விஷயம்) “அஞ்சிரைய மடநாரை”யில், “என் பிழையே நினைந்தருளி” என்று தன் மேன்மையாலே இத்தலையில் தண்மை பாராதே வந்து கலந்தான், கலக்கக்கொள்ள நம் தோஷ தர்சனத்தைப் பண்ணிப் பிரிந்து நம் அபராதத்தையே பார்த்துத் தன் சுகுமையை மறக்கையாலே இத்தலையை நினையாதிருந்தானத்தனை; “அவன் தன்னுடைய அபராத ஸஹத்வத்தையறிவிக்க வரும்” என்று அறுதியிட்டு “என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு” என்று அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக, “கடலாழி நீர் தோற்றி யதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி யம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி” என்று ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் “விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: ஈச்வராய நிவேதிதும்” என்கிறபடியே திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகையன்றோவென்று இத்தைச்

சொல்லவேணுமென்று வ்யூஹத்திலே தூதுவிடுகையாலே தம்பிழை மறப்பித்த சூழ்மையை யுணர்த்திவிட்ட வ்யூஹம் ப்ரதம தூதுக்கு விஷயம்.

விளக்கம் - (தம்பிழை மறப்பித்த சூழ்மையை யுணர்த்தும் வ்யூஹம் முதல் தூதுக்கு விஷயம்) - திருவாய்மொழி (1-4) - அஞ்சிறைய மடநாராய் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள திருவாய்மொழி (1-4-7) - என் பிழையே நினைந்தருளி - என்பதற்கு ஏற்ப தனது மேன்மை காரணமாக வந்து கலப்பவர்களுடைய தாழ்வை ஆராயாமல் வந்து கலந்தான். அவ்விதம் கலந்து நம்முடைய தோஷங்களைப் பார்த்துப் பிரிந்து, நம்முடைய குற்றங்களையே பார்த்து, தனது பொறுமையை அவன் மறப்பதாலே இவரை அவன் நினைக்காமல் இருந்தான். ஆனால் அவன் தன்னுடைய “குற்றங்களைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை” என்பதை உணர்த்துவதற்காக வருவான் என்ற நம்பிக்கையுடன், திருவாய்மொழி (1-4-7) - என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய பொறுமை என்பதையே காரணமாகக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (1-4-10) - கடலாழி நீர் தோற்றி யதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி யம்மாணைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி - என்று இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் நோக்கத்தைக் கொண்டவனாகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தபடி உள்ளவனுக்கு ஸ்ருஷ்டியின் மூலம் கிடைப்பதன் பயன், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: ஈச்வராய நிவேதிதும் - ஸர்வேச்வரனை வணங்குவதற்காகவே கைகால்களுடன் கூடிய இந்த விசித்ரமான சரீரம் முன்பு உண்டாக்கப்பட்டது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருவடிகளில் நம்முடைய கைங்கர்யத்தை ஏற்பதே ஆகும் அல்லவோ என்று அவனுக்கு உணர்த்த விரும்பி, வ்யூஹத்திற்கு தூதுவிடப்பட்டது. ஆகவே நம்முடைய பிழைகளானவை, அவனுடைய பொறுமை என்ற குணத்தை அவன் மறக்கும்படிச் செய்தன; இதனை மீண்டும் நினைவு கூறும்வகையில் செய்ததே முதல் தூதிற்கான விஷயம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீசையை யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்) “வைகல் பூங்கழிவாயி”ல், “சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்டுருறையும்” என்று ஆர்த்த ரக்ஷணம் பண்ணி வாரா நிற்கச்செய்தே திருவண்வண்டூரின் ஐச்வர்யத்தைக் கண்டு கால் தாழ்ந்து தன் ஆர்த்தரக்ஷண

தீசையை மறக்கையாலே நம்மை நினையாதிருந்தானத்தனை; ஆர்த்த ரக்ஷணமொரு தலையானால் மற்றொன்றில் கால் தாமுவனல்லாமையாலே அதை யறிவிக்க வருமென்று, “புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி நம் பெருமானைக் கண்டு” என்று ஆர்த்தரக்ஷண தீசைத்தவம் பற்றாசாக, “மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்குந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையுமுள ளென்மின்கள்” என்று பிராட்டி நிமித்தமாக ராவணனுக்கு வாஸபூமியான லங்கையில் அரணைத் துகளாக்கின ஏகவீரனான சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தி யுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்று விபவத்திலே தூது விடுகையாலே சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீசையை யுணர்த்திவிட்ட விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.

விளக்கம் – (சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீசையை யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்) – திருவாய்மொழி (6-1) – வைகல் பூங்கழிவாய் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள திருவாய்மொழி (6-1-3) - சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்டுருறையும் – என்பதற்கு ஏற்ப துன்பம் அடைந்தவர்களைப் பாதுகாத்தபடி வந்தான். அப்போது திருவண்வண்டூரில் உள்ள ஐச்வர்யத்தைக் கண்டு அங்கேயே நின்றான். இதனால் துன்பம் அடைந்தவர்களைக் காத்தல் என்ற தனது கொள்கையை மறந்து, நம்மை எண்ணாமல் இருந்தான். துன்பம் அடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பது ஒரு நிலை என்றால், மற்றொன்றில் நிலைப்பவன் என்பது அல்லாமையால், அதனை உணர்த்துவதற்காக இவன் வருவான் என்று நம்பியபடி, திருவாய்மொழி (6-1-5) – புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி நம் பெருமானைக் கண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப துன்பம் அடைந்தவர்களைப் பாதுகாத்தல் என்பதான அவனுடைய விரதத்தையே காரணமாகக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (6-1-10) - மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்குந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையுமுள ளென்மின்கள் – என்று கூறவதற்கு ஏற்ப சீதை காரணமாக இராவணன் வசித்து வந்த இலங்கையின் அரணைத் துகள்கள் ஆக்கியவனும் மற்றொரு துணை வேண்டாதபடியான வீரனும் ஆகிய இராமனுக்கு, “உன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய பொருள்களில் நானும் ஒருவன் ஆவேன்” என்று கூறுவீர்களாக என விபவ விஷயம் குறித்துத் தூது விட்டாள். இதனால் சிறந்த செல்வமானது, “துன்பம் உள்ளவர்களைப் பாதுகாத்தல்” என்ற விரதத்தை

அவன் மறக்கும்படிச் செய்தபோது, அதனை நினைவுபடுத்த விடுத்த தூதானது இரண்டாவது ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை யுணர்த்தும் பரத்வ த்வயம் மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்) “பொன்னுலகாளீ” ரில் “முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில்வண்ணன் கண்ணன் என்னலங் கொண்ட பிரான் தனக்கு” என்று ஸ்ருஷ்டமான ஐகத்தின் பரப்பை ரசஷிக்கிற பராக்காலே ஆச்ரிதரோடு தனக்குண்டான ஐகரஸ்யத்தை மறந்து, அது கொண்டு தம்மை நினையாதிருந்தானித்தனை, “தன் மன்னு நீள் கழல் மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்” என்று ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனாகையாலே அத்தையறிவிக்க வருமென்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசக “வானவர் கோனைக் கண்டு யாமிதுவோ தக்கவாறு என்ன வேண்டும்” என்று பரத்வத்திலும், “எங்குச் சென்றாகிலுங் கண்டிதுவோ தக்கவாறென்மின்” என்று அதீந்த்ரியதயா பரத்வ ஸத்ருசமான அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூதுவிடுகையாலே, படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை யுணர்த்திவிட்ட பரத்வ த்வயம் மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்.

விளக்கம் - (படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை யுணர்த்தும் பரத்வ த்வயம் மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்) - திருவாய்மொழி (6-8) - பொன்னுலகாளீர் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள திருவாய்மொழி (6-8-1) - முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில்வண்ணன் கண்ணன் என்னலங் கொண்ட பிரான் தனக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தைக் காப்பாற்றுதல் என்ற துடிப்பு காரணமாக அடியார்களுடன் தனக்கு உண்டான இன்பத்தை மறந்து, அதன் காரணமாக நம்மை எண்ணாமல் இருந்தான். திருவாய்மொழி (6-8-6) - தன் மன்னு நீள் கழல் மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களுடன் சேர்ந்த இன்பத்தை உடையவன் என்பதால், தான் இவ்விதம் பிரிந்ததைக் கூற வருவான் என்று நம்பி அந்த இன்பம் காரணமாகவே, திருவாய்மொழி (6-8-5) - வானவர் கோனைக் கண்டு யாமிதுவோ தக்கவாறு என்ன வேண்டும் - என்று பரத்வம் குறித்தும், திருவாய்மொழி (6-8-5) - எங்குச் சென்றாகிலுங் கண்டிதுவோ தக்கவாறென்மின் - என்று காண இயலாதபடி உள்ள பரத்வத்திற்கு ஒப்பான அந்தர்யாமி நிலையைக் குறித்தும் தூதுவிடுவதால், தான்

ஸ்ருஷ்டித்த இந்த உலகமானது மறக்க வைத்ததான அடியார்களுடன் சேரும் இன்பம் என்பதை நினைவுபடுத்த அனுப்பிய தூதானது மூன்றாவது ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும் அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயம்) “எங்கானலி”ல், “தமரோடங்குறைவார்க்கு” என்று தம்மையுகந்த பாகவதர்களோட்டைச் சேர்த்தியின் இனிமையாலே, பிரிந்தார்க்கு ப்ராணன் கொண்டிருக்க வொண்ணாதபடியான தன் ஸௌந்தர்யத்தை மறந்து அது கொண்டு பிரித்திட்டு வைத்துப்போய் நம்மை நினையாதிருந்தாரத்தனை, இவ்வடிவழகைப் பிரிந்தார் தரிப்பரோவென்று அவ்வழகை யறிவித்துவிட்டால் வாராதிராரென்று, “செக்கமலத்தலர்போலும் கண் கை கால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகளுக்கு தக்கிலமே கேளீர்கள்” என்றும், “பூந்துழாய் முடியார்க்கு” என்று தொடங்கி, “தாம் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்று” என்று ஸௌந்தர்யம் பற்றாசாக “திருமுழிக்களத்தார்க்கு” என்று அர்ச்சவதாரத்திலே தூதுவிடுகையாலே தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்திவிட்ட அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயமென்றபடி.

விளக்கம் - (தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும் அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயம்) - திருவாய்மொழி (9-7) - எங்கானல் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள திருவாய்மொழி (9-7-2) - தமரோடங்குறைவார்க்கு - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னை மிகவும் விரும்பியபடி உள்ள பாகவதர்களுடன் தான் கொண்ட சேர்த்தியால் ஏற்பட்ட இனிமையின் விளைவாக நம் அழகையும் மறந்து அதன் விளைவாக நம்மையும் மறந்து நின்றான். இப்படிப்பட்ட அழகைப் பிரிந்தவர்கள் உயிர்தாங்கமாட்டார்கள் என்று இந்த அழகினை உணர்த்தினால் அதன் பின்னர் வராமல் இருக்கமாட்டான் என்று எண்ணி, திருவாய்மொழி (9-7-2) - செக்கமலத்தலர்போலும் கண் கை கால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகளுக்கு தக்கிலமே கேளீர்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-9) - பூந்துழாய் முடியார்க்கு - என்று தொடங்கி, “தாம் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்று” என்று அழகையே காரணமாகக் கொண்டு, “திருமுழிக்களத்தார்க்கு” என்று அர்ச்சாவதாரத்திற்குத் தூது விடப்பட்டது. இதனால் தனது அடியார்களுடன்

சேர்ந்திருந்த காரணத்தால் மறக்கப்பட்ட தனது அழகை நினைவுபடுத்தும் விதமாக நான்காம் தூது அனுப்பப்பட்டது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 213)

3-6-5 திரியுங் காற்றோடகல் விசும்பு திணிந்த மண்கிடந்த கடல்

எரியுந் தீயோடிரு சுடர் தெய்வ மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்க்

கரியமேனியன் செய்யதாமரைக்கண்ணன் கண்ணன் விண்ணோரிறை

சுரியும் பல்கருங்குஞ்சி யெங்கள் சுடர்முடியண்ணற் றோற்றமே

பொருள் - ச்யாமளமான வடிவத்தைக் கொண்டவனும், அதற்குச் சேரும்விதத்தில் சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனும், சுருண்டு கருத்த அழகிய கேசம் கொண்டவனும், ஒளி பொருந்திய திருமுடி கொண்டவனும், எங்களுடைய ஸ்வாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருஅவதாரத் தோற்றம் என்பது - எப்போதும் அலைந்தபடி உள்ள காற்று, பரந்து விரிந்துள்ள ஆகாயம், கடினமான பூமி, கரையைக் கடக்காமல் உள்ள ஸமுத்திரம், ஜ்வலிக்கின்ற அக்னி, சூர்யசந்த்ரர்கள், அனைத்து தேவதைகள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் என்று அனைத்துவிதமான ரூபமாகவே இருக்கும்.

அவதாரிகை - வாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூதியோடே கூடி, மயில்தோகை விரித்தாற்போலே ஸவிபூதிகனாய்க் கொண்டு அவனுடைய தோற்றரவிருப்பது என்னுதல். "பூதாநாம் ஈச்வரோபி ஸந்" என்னும்படியாலே ஐச்வர்யாதிகளோடே வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

விளக்கம் - வாத்ஸல்யம் காரணமாகத் தனது விபூதிகளை விட்டு அகலாமல் அவற்றுடன் எப்போதும் கூடியபடி இருந்து; அதாவது மயில்தோகை விரித்தது போன்று அனைத்து விபூதிகளையும் தனது சரீரத்தில் எப்போதும் கொண்டபடி அவனுடைய திருமேனி உள்ளது. அல்லது கீதை (4-6) - பூதாநாம் ஈச்வரோபி ஸந் - அனைத்து பூதங்களுக்கும் ஈச்வரனாக உள்ளபோதிலும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் என்பதால் அனைத்து செல்வங்களுடனும் சேர்ந்து அவதரிப்பான் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (திரியும் இத்யாதி) ஸததகதியான வாயு, ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணும் ஆகாசம், கடிந ஸ்வபாவையான பூமி, பகவதாஜ்ஞையாலே கரையேறமாட்டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்வ ஜ்வலந ஸ்வபாவமான அக்நி ப்ரகாசகரான சந்த்ரஸூரியர்கள். (தெய்வம் இத்யாதி) தங்களையொழிந்தார்க்கெல்லாம் தங்களை ஆச்ரயித்து அபிமதம் பெற வேண்டியிருக்கிற தேவஜாதி. அவர்களை ஆச்ரயிக்கிற மநுஷ்யர்கள், திர்யக் ஸ்தாவரங்கள். (முற்றுமாய்) இப்படி சொல்லலாம்படியாயிற்று அவனுடைய தோற்றம் இருப்பது. (ஆய்) தச்சரீரியாய். இத்தால் ஜகதாசாரத்வம் சொல்லுகிறது. மேல், அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தனாயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லுகிறது. (கரிய மேனியன்) கண்டார்க்குத் தாபத்ரயங்கள் ஆறும்படி ச்ரமஹரமான திருமேனியையுடையவன். (செய்யதாமரைக்கண்ணன்) அகவாயில் வாத்ஸல்ய ப்ரகாசகமான திருக்கண்களையுடையவன். (கண்ணன்) ஆச்ரிதர்க்குக் கையாளா யுள்ளவன். (விண்ணோரிறை) அந்நிலை தன்னிலே நித்யஸூரிகளுக்கு வந்து ஏத்தவேண்டும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன். (சுரியும் இத்யாதி) சுருண்டிருப்பதாய், அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாய், கண்டார் கண்களுக்கு அஞ்சநமிட்டாற் போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள மயிர்முடியையுடையனாய். (எங்கள் கூடர்முடியண்ணல் தோற்றமே) அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு அநுபாவ்யமாய் ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான ஒளியையுடையதான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய தோற்றம் - ப்ரகாசமென்னுதல், அவதார மென்னுதல்.

விளக்கம் - (திரியும் இத்யாதி) - எப்போதும் அலைந்தபடி உள்ள வாயு, தன்னைத் தவிர்த்து உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் இடம் அளிக்கின்ற ஆகாயம்,

கடினமான இயல்பு கொண்ட பூமி, ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணை காரணமாக கரையைக் கடக்காமல் உள்ள ஸமுத்திரம், மேல் நோக்கி மட்டுமே எரியும் இயல்புடைய அக்னி, ஒளி வீசியபடி உள்ள சந்திர சூரியன்கள். (தெய்வம் இத்யாதி) - தங்களைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற அனைவரும் தங்களிடம் வந்து நின்று விரும்பியதைப் பெறும்படியாக உள்ள தேவகுலம், அவர்களை அண்டி உள்ள மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள். (முற்றுமாய்) - இவ்விதம் கூறலாம்படி அவனுடைய அவதாரம் உள்ளது. “ஆய்” என்பதன் மூலம் இவை அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டும், தான் அவற்றின் அந்தராத்மாகவும் உள்ள நிலை கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் ஜகத்திற்கு இவனே காரணமாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது. (கரியமேனியன்) - காண்பவர்களுடைய மூன்றுவிதமான துன்பங்களும் தீரும்படியாகக் களைப்பைப் போக்கவல்ல திருமேனி அழகு உள்ளவன். (செய்யதாமரைக்கண்ணன்) - தனது உள்ளத்தில் கொண்டுள்ள வாத்ஸல்யமானது வெளிப்படும்படியான திருக்கண்களைக் கொண்டவன். (கண்ணன்) - தனது அடியார்கள் தன்னை விருப்பம் போன்று பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவன். (விண்ணோர் இறை) - க்ருஷ்ணனாக இவன் அவதரித்தபோது உள்ள நிலையில் நித்யஸூரிகள் இவன் உள்ள இடம் தேடி வந்து போற்றும்படியாக மனிதனாக அவதாரம் எடுத்தபோதிலும், பரத்வத்தைக் கொண்டவன். (சூரியும் இத்யாதி) - சுருண்டும், அலகு அலகுகளாக எண்ணிக்கொள்ளலாம்படியும், காண்பவர்கள் கண்களுக்குக் கண் மை தீட்டுவது போன்று குளிர்ந்தும் உள்ள கேசம் கொண்டவன். (எங்கள் சுடர்முடியண்ணல் தோற்றமே) - மற்ற எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களுக்கு அனுபவிக்கத்ததாகவும், பரம்பதத்தினை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துகின்ற ஒளியைக் கொண்டதான திருமுடியுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய தோற்றம். தோற்றம் என்றால் ப்ரகாசம் அல்லது அவதாரம் என்று பொருள்.

3-6-6 தோற்றக் கேடவை யில்ல வனுடை யான் அவனொரு மூர்த்தியாய்ச்

சீற்றத் தோடருள் பெற்றவனடிக் கீழ்ப் புக நின்ற செங்கண்மால்

நாற்றத் தோற்றச் சுவையொ லியுற லாகி நின்ற எம்வானவ

ரேற்றையேயன்றி மற்றொருவரை யானி லேன் எழுமைக்குமே

பொருள் - மற்றவற்றுக்கு உள்ளதான பிறப்பு, இறப்பு போன்ற எதுவும் இல்லாதவனாகவும், அனைத்தையும் தனக்கு உடைமையாகக் கொண்டவனும், ப்ரமாணம் மூலம் மட்டுமே அறியப்படக்கூடியவனும், தன்னைப் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்று கூறலாம்படியான நரஸிம்ஹமூர்த்தியானவனும், அந்தச் சீற்றத்துடன் அவன் இருந்தபோதிலும் அவனுடைய கருணையைப் பெற்ற ப்ரஹ்லாதன் தனது திருவடிகளில் அண்டி நிற்கும்படியாகச் சிவந்த திருகண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் மணம், ரூபம், சுவை, சப்தம், ஸ்பர்சம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட வஸ்துக்களை நியமிப்பவனாக நின்று, எங்களுக்கு நித்யஸூரிகளுக்கு ஒப்பான அனுபவத்தை அளிக்கின்ற அவனை அல்லாமல் நான் எப்போதும் வேறு யாரையும் எனக்கு “ஏற்றபடி உள்ளவன்” என்று உடையவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - “இவர்களைப் போலே கேட்க இராதே, உபதேச நிரபேக்ஷமாக நித்யஸூரிகளைப் போலே, நிரதிசய போக்யனான நரஸிம்ஹத்தையொழிய வேறொருவரை தாரகாதிகளாக உடையேனல்லேன், காலதத்தவமுள்ளதனையும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் போன்று உபதேசம் கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாத நித்யஸூரிகள், தனக்கு மேல் இனிமையான பொருள் ஏதும் இல்லை என்பதாக உள்ள நரஸிம்ஹனை அல்லாமல் வேறு யாரையும் தங்களுடைய இருப்புக்கு அவசியமாகக் கொள்வதில்லை. இவர்கள் போன்றே நானும், காலம் என்ற தத்துவம் உள்ளவரை வேறு யாரையும் நாடாமல் இருப்பேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தோற்றக்கேடவையில்லவன்) உத்பத்தி விநாசங்களில்லாதவன். இதுதான் ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (உடையான்) தோற்றக் கேடுள்ள பதார்த்தங்களடையத் தனக்கு சேக்ஷமாகவுடையான்; நிருபாதிக சேஷி. (அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்) கர்மமடியான ஜந்மமில்லாதவன் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஒரு விக்ரஹத்தையுடையனாய். (ஒரு மூர்த்தி) அத்விதீயமாய் அத்யந்த விலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய். அழகியான் தானே அரியிருவன் தானேயிறே. (சீற்றத்தோடு அருள் பெற்றவன்) ஒரு விக்ரஹத்தையுடையனான அதுக்கு மேலேயும் ஒன்றிறே

சீற்றத்தையும் அருளையும் ஏககாலத்திலேயுடையனானதுவும். (சீற்றம் இத்யாதி) ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றமும் செல்லாநிற்கச் செய்தே, அருளுக்குப் பாத்ரபூதனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குத் திருவடிகளின் கீழே வந்து புகுரலாம்படி நின்ற. சீற்றத்தோடே அருள் பெற்றவன் என்கிறதாயிற்று ஹிரண்யன் த்வேஷத்துக்கு விஷயமானாற் போலேயாயிற்று, இவன் அருளுக்கு விஷயமானபடி. அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்ச் சீற்றத்தோடு என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (தோற்றக்கேடவையில்லவன்) - உற்பத்தி மற்றும் அழிவு இல்லாதவன். இது ஆறுவிதமான மாற்றங்களுக்கும் உதாரணம் ஆகும். (உடையான்) - தோன்றுதல், அழிதலுடன் கூடிய அனைத்துப் பொருள்களையும் தனக்கு அடிமையாகக் கொண்டவன். எந்த ஒரு காரணமும் இல்லாமல், இயல்பாகவே எஜமானன். (அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்) - கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட பிறப்பு என்பது இன்றி, அடியார்களுக்காக ஒரு ஒப்பற்ற திருமேனி கொண்டவன். (ஒரு மூர்த்தி) - இதனைப் போன்று இரண்டாவது இல்லை என்னும்படியான ஒப்பற்ற அழகு கொண்டவன். மேன்மையான நரஸிம்ஹமாக நான்முகன் திருவந்தாதி (22) - அழகியான் தானே அரியிருவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். (சீற்றத்தோடு அருள் பெற்றவன்) - இப்படியாக ஒப்பற்ற திருமேனி என்பது மட்டுமே அல்லாமல், இதனைப் போன்ற சீற்றம் வேறு எங்கும் இல்லை என்றும், இதனைப் போன்ற கருணையும் வேறு எங்கும் இலை என்றும் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் கொண்டவனாக. (சீற்றம் இத்யாதி) - இரணியனிடம் சீற்றம் சென்றது. தனது க்ருபைக்குப் பாத்ரமான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன் தனது திருவடிகளில் வந்து அண்டலாம்படி நின்ற. இரணியன் இவனுடைய சீற்றத்துக்கு இலக்கானது போன்று, ப்ரஹ்லாதன் இவனுடைய கருணைக்கு இலக்கானான். சீற்றம் என்பதே ஒரு வடிவம் எடுத்ததோ என்று கூறும்படியாக நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - (அடிக்கீழ்ப் புக நின்ற செங்கண்மால்) “ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றமும் செல்லா நிற்க, ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்ஙனே?” என்று எம்பெருமானாரைச் சிலர் கேட்க; “ஸிம்ஹம் ஆனை மேலே சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ணலாம்படியிருக்குமினே” என்று அருளிச்செய்தார். “ஆசிரித வாத்ஸல்யத்தாலே அவர்கள் விரோதிகள் மேலே சீறின சீற்றமானால் பின்னை

அவர்களுக்கு அணையவொண்ணாதபடியிருக்குமோ?" என்று அருளிச்செய்தார். (செங்கண்மால்) இரண்டினுடையவும் கார்யம். ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றத்தாலும் சிவந்திருக்கும், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்குமிறே. (மால்) "மஹாவிஷ்ணும்" என்கிறபடியே, ஹிரண்யனுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி பெரியனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுதல்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாம்படி வ்யாமோஹத்தை யுடையனா யிருக்கு மென்னுதல். (நாற்றம் இத்யாதி) நாற்றம் - கந்தம், தோற்றம் - ரூபம், சுவை - ரஸம், ஒலி - சப்தம், உறல் - ஸ்பர்சம். (ஆகி நின்ற) சப்தாதிகளெல்லாம் எனக்குத் தானேயாய் நின்ற. ஆருக்குப்போலே யென்னில், (எம்வானவர் இத்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவித போக்யமும் தானேயாய் நிற்குமாபோலே. (மற்று இத்யாதி) வேறொருவரை உத்தேச்யமாக உடையேனல்லேன். "இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்?" என்னில், (எழுமைக்குமே) காலதத்வமுள்ளதனையும். அவன் நித்யஸூரிகள் பக்கலிலே இருக்கக்கடவ இருப்பை என்பக்கலில் இருக்க, நான் வேறொன்றை போக்யமாக நினைத்திருப்பேனோ? அவர்கள் அவனையொழிய வேறொன்றை போக்யமாக நினைக்கின்றோ நான் வேறொன்றை போக்யமாக நினைப்பது?

விளக்கம் - (அடிக் கீழ்ப் புக நின்ற செங்கண்மால்) - இங்கு ஒரு சிலர் எம்பெருமானாரிடம், "மிகுந்த சீற்றத்துடன் இரணியனை வதைக்கும் உக்கிரத்துடன் அவன் நின்றான். அப்போது ப்ரஹ்லாதன் அருகில் செல்லும்படியாக இருந்த நிலை எப்படி உண்டாகும்?", என்று கேட்டனர். இதற்கு எம்பெருமானார், "சிங்கம் ஒன்று யானை மீது கோபம் கொண்டு பாய்ந்தாலும், தனது குட்டிக்குத் தாய்ப்பால் கொடுக்கலாம்படி அல்லவோ உள்ளது? அடியார்கள் மீது கொண்ட வாத்ஸல்யம் காரணமாக அவர்களுடைய விரோதிகள் மீது கொண்ட கோபம் காரணமாக அடியார்களாலும் அண்ட இயலாதபடி இருபானோ?", என்றார். (செங்கண்மால்) - சீற்றம் மற்றும் கருணை ஆகிய இரண்டையும் வெளிப்படுத்தும் இடமாகக் கண்கள் உள்ளன. இரணியனிடம் உள்ள சீற்றம் காரணமாகவும் சிவந்திருக்கும், ப்ரஹ்லாதன் மீது கொண்டுள்ள வாத்ஸல்யம் காரணமாகவும் சிவந்திருக்கும். (மால்) - மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்ரம் - மஹாவிஷ்ணும் - என்பதற்கு ஏற்ப இரணியனால் அண்ட இயலாதபடி மிகவும்

பெரியவனாக நின்ற இருப்பைக் கூறுகிறார், ப்ரஹ்லாதனால் எளிதில் அடையலாம்படி அவனிடம் மயக்கம் கொண்ட நிலையைக் கூறுகிறார். நாற்றம் - மணம், தோற்றம் - ரூபம், சுவை - ரஸம், ஒலி - சப்தம், உறல் - ஸ்பர்சம். (ஆகி நின்ற) - இப்படிப்பட்ட ஒலி போன்ற அனைத்தும் எனக்காகவே உள்ளது போன்று நின்றான். வேறு யாருக்கு எவ்விதம் நின்றது போன்று இங்கு நிற்கிறான் என்றால், (வானவர் இத்யாதி) - நித்யஸூரிகளுக்கு அனைத்துவிதமான இனிமையான பொருள்களும் தானேயாக நிற்பது போன்று எனக்கும் மாறி நிற்கிறான். (மற்று இத்யாதி) - நான் வேறு யாரையும் எனக்கு ஏற்றவராகக் கொள்ளமாட்டேன். ஆனால் இது எத்தனை நாளுக்கு நிற்கும் என்று கேட்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எழுமைக்குமே) - காலம் என்ற தத்துவம் உள்ளவரை. அவன் நித்யஸூரிகளிடம் எவ்விதம் உள்ளானோ அதே போன்று என்னிடமும் உள்ளபோது நான் வேறு ஒன்றை இன்பம் அளிப்பதாக எண்ணுவேனா? அவர்கள் அவனைத் தவிர வேறு ஒன்றை இனிமையானதாக எண்ணினால் அல்லவோ நானும் வேறு ஒன்றை இனிமையாக எண்ணுவேன்?

3-6-7 எழுமைக்கும் எனதாவிக் கின்னமுதத்தினை எனதாருயிர்

கெழுமிய கதிர்ச் சோதியை மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை

விழுமிய அமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கனியினைத்

தொழுமின் தூயமனத்தராய் இறையும் நில்லா துயரங்களே

பொருள் - அனைத்து நிலைகளிலும் எனது ஆத்மாவிற்கு எல்லையற்ற இனிமை அளிப்பவனாகவும், எனது ஸ்வரூபத்துடன் கலந்து நின்று அதனால் ப்ரகாசமான ஜ்யோதியைக் கொண்டவனாகவும், என்னுடன் கலப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள வடிவழகு மற்றும் லீலைகளைக் கொண்டவனாகவும், சீரியராக உள்ள நித்யஸூரிகளும் முனிவர்களும் அனுபவிக்கின்ற கன்னல்கனி போன்ற எல்லையற்ற இனிமை கொண்டவனாகவும் உள்ள அவனை எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் அண்டி நிற்பீர்களாக. இதன் விளைவாக அவனை அனுபவிப்பதற்குத் தடையாக உள்ள பாபங்கள் அனைத்தும் உங்களிடம் நிற்காது போகும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸுலபனானவன் பக்கல் துர்லபத்வ சங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆச்ரயிங்கோள் உங்களுடைய ஸர்வதுக்கங்களும் போம்படி என்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக மிகவும் சுலபமாக அண்டும்படியாக உள்ள அவனிடம், நீங்கள் அவனைப் பெற இயலுமா என்னும் சந்தேகத்தைத் தள்ளி, அவனை அண்டுவீர்களாக. இதனால் உங்களுடைய அனைத்து துக்கங்களும் அழிந்துபோகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எழுமைக்கும் எனதாவிக்கும் இன் அமுதத்தினை) காலதத்வமுள்ளதனையும் தன் சுவடறியாதே இதர விஷய ப்ரவணமான என் நெஞ்சுக்குப் பரமபோக்யனானவனை. பெரியவற்றை ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே; காலமெல்லாம் என்றபடி. (எனது ஆருயிர் இத்யாதி) அநாதியாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனானவனை. தாம் கிட்டுகை அத்தலைக்கு நிறக்கேடு என்றிருந்தார் இவர்; அது மற்றைப்படியாய்த் தம்மைச் செறியச் செறிய தீப்தனாயிருந்தான். (மணிவண்ணனை இத்யாதி) இத்தலையில் இசைவு பாராதே அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுக்கள் இருக்கிறபடி. வடிவழகையும் மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுமுடையவனை. வண்ணம் - நிறம். நீலமணிபோலே முடிந்து ஆளலாம்படியிருக்கிறவன் என்றுமாம். ஆக்கரான தேவர்களன்றிக்கே சீரியரான வைகுந்தத்தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் கன்னல் போலவும் கனி போலவும் நிரதிசய போக்யனானவனை. “ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:” என்னக்கடவதிறே. (கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்) “மாங்கனி” என்னுமாபோலே, கன்னல் பழுத்த பழங்காணும் இது. இதுவன்றோ நான் உங்களுக்கு இடுகிற வேப்பங்குடிநீர்; பால் குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேன்றோ? (தூய மனத்தராய்) “கிட்ட அரியனோ? எளியனோ? அறியவரியனோ? எளியனோ? இவனைப் பற்றுவோமோ? அன்றிக்கே, ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவோமோ?” என்று இங்ஙனே ஸம்சயாக்ரந்தராய்ப் போகாதே இவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாக ஆச்ரயியுங்கோள். (இறையும் நில்லா துயரங்களே) இப்படி ஸம்சயிக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்கள் வாஸனையோடே பறிந்துபோம். ஸாம்ஸாரிகமான துக்கங்கள் நிச்சேஷமாகப் போம் என்றுமாம்.

விளக்கம் - (எழுமைக்கும் எனதாவிக்கும் இன் அமுதத்தினை) - காலதத்வம் உள்ளவரையில், தனக்கு ஏற்றதான இனிமை எது என்று அறியாமல் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும் எனது நெஞ்சத்திற்கு மிகவும் இனிமையாக உள்ளன. ஆனால் “எழுமை” என்பது “காலதத்வம் உள்ளவரை” என்ற பொருளை அளிக்குமோ என்றால், உயர்ந்தவையையும் நீண்டவையையும் உள்ளவற்றை ஏழு ஏழாக உரைப்பது வழக்கம் என்பதால் ஆகும். அதாவது காலம் முழுவதும் என்று கருத்து. (எனது ஆருயிர் இத்யாதி) எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள எனது ஆத்மாவுடன் கலந்து நின்று, அதன் காரணமாக ஒளி வீசும்படியாக உள்ளவனை. தான் அவன் அருகில் செல்வது அவனுடைய ப்ரகாசத்திற்குத் தாழ்வு ஏற்படுத்தும் என்று ஆழ்வார் ஒதுங்கி இருந்தார்; ஆனால் அது வேறுவிதமாக, அவன் இவரை நெருங்க நெருங்க மேன்மேலும் இவன் ஒளிர்ந்தபடி இருந்தான். (மணிவண்ணனை இத்யாதி) - இவருடைய சம்மதம் என்பதை இவர் அளிக்கவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படாமல், இவர் இவரை அறியாமலேயே அவனிடம் அகப்பட்டுக்கொள்ளும் காரணங்கள் பலவும் கொண்டவன். அவை யாவை என்றால் வடிவழகு, ஸௌலப்யம் வெளிப்படுதல். இவனால் உண்டாக்கப்பட்ட தேவர்கள் போன்று அல்லாமல், உயர்ந்த தேவர்களுக்கு மட்டும் அல்லாமல், திருவாய்மொழி (10-9-9) - வைகுந்தத்து அமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும், முனிவர்களுக்கும் கன்னல் போன்றும், கனி போன்றும் எல்லையற்ற இனிமையானவனை. சாந்தோக்யத்தில் - ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: - அனைத்து மணமும், அனைத்து சுவையும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். (கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்) - மாம்பழம் என்று கூறுவது போன்று கன்னல் பழுத்து, பழம் என்றானது. அது போன்று உள்ளவன். இவை அல்லவோ நான் உங்களுக்கு அளிக்கின்ற வேப்பங்குடிநீர் என்று எண்ணுகிறீர்கள்? பாலைக் குடிக்கவேண்டும் என்று யாரேனும் காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சுவார்களோ? (தூய மனத்தராய்) “இவன் கிட்டுவதற்கு மிகவும் அரியவனா? அல்லது எளிமையானவனா? அறிவதற்கு அரியவனா அல்லது எளியவனா? இவனை நாம் பற்றலாமா அல்லது மற்றவற்றைப் பற்றிக்கொண்டு அகன்றுவிடலாமா?” என்ற சந்தேகங்களால் நிலைகுலைந்து போகாமல், அவனையே பலனாக எண்ணி அண்டுவீர்களாக.

(இறையும் நில்லா துயரங்களே) – இவ்விதம் நீங்கள் சந்தேகம் கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள உங்களுடைய மஹாபாபங்கள் அனைத்தும் வாசனையுடன் உங்களை விட்டு அகலும். ஸம்ஸாரம் காரணமாக ஏற்படும் துக்கங்களை அனைத்தும் மீதம் ஏதும் இன்றி அகலும் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 75)

70. என்னையும் பார்த்து என் இயல்வையும் பார்த்து எண்ணில் பல்குணத்த
உன்னையும் பார்க்கில் அருள் செய்வதே நலம் அன்றி என்பால்
பின்னையும் பார்க்கில் நலம்முளதே உன் பெரும் கருணை
தன்னை என் பார்ப்பர் இராமானுச உன்னைச் சார்ந்தவரே

விளக்கவுரை - எம்பெருமானாரே! மிகுந்த பாவங்களுடன், உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ள என்னை நீவிர் பார்க்க வேண்டும். இவ்விதம் உலக விஷயங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி உள்ள என்னுடைய குணங்களை நீவிர் காண வேண்டும். எண்ண இயலாத உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டுள்ள உம்மையே நீவிர் ஒருமுறை பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படியாக ஒப்பு நோக்கிய பார்வை மூலம், பரமகாருணிகரான நீவிர், எல்லையற்ற பாவங்கள் நிறைந்த என்னை வாரி எடுத்து, உமது கருணைக்கு இலக்காக்க வேண்டும். இவ்விதம் நீவிர் செய்யாமல், என்னைக் காப்பாற்ற என்னிடம் வேறு ஏதேனும் நன்மை உள்ளதா என்று நீவிர் ஆராய்ந்து பார்த்தால், உமது திருவடிகளை அண்டியுள்ளவர்கள், உம்முடைய உயர்ந்த குணங்களைக் குறித்து ஐயம் கொள்ள மாட்டார்களா?

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானார் தமக்கு பண்ணியருளின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய், இதிலே என்னையும் என்னுடைய துர்வருத்தத்தையும் தேவரீருடைய அப்ரதிம ப்ரபாவத்தையும் ஆராய்ந்து

பார்த்தால், என்னை விஷயீகரித்துக் கைக்கொள்ளுகையே நல்லது, இதுவொழிய நான் தீரக் கழியச் செய்த அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு, மீளவும் ஆராயுமளவில் என்னிடத்திலே நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் கூடக் கிடையாமையாலே என்னைக் கைவிட வேண்டி வருகையாலே ஸர்வோத்தரான தேவரீருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையை தேவரீர் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவர்கள் என் சொல்வார்களோவென்று நேர்கொடுநேரே விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானார் தனக்குச் செய்தருளிய உபகாரங்களை எண்ணியபடி இருந்து மகிழ்ந்து நின்றார். இந்தப் பாசுரத்தில் - என்னையும், எனது மிகுந்த தாழ்வான செயல்களையும், உம்முடைய விவரிக்க இயலாத ப்ரபாவத்தையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, என்னை உடனடியாகத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுவதே எனக்கு நன்மை அளிப்பதாகும். ஏனென்றால் நான் இடைவிடாமல் செய்து வருகின்ற அபராதங்களைப் பலவாகக் கணக்கிட்டு, அதனைத் தொடர்ந்து மேலும் ஆராயும்போது என்னிடம் நன்மை என்று கூறும்படியான எந்த ஒரு செயலும் இல்லை என்பதால், என்னைக் கைவிடவேண்டும் என்றுள்ளதால், மிகவும் உயர்ந்த உம்முடைய காரணம் இல்லாமல் என்னிடம் காண்பிக்கின்ற கருணையை, உமது திருவடிகளை அண்டி நிற்பவர்கள் கண்டால் என்ன கூறுவார்களோ என்று அஞ்சி விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னையும் பார்த்து) ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இவ்வளவும் என்னை நிர்ஹேதுகமாக பரிக்ரஹித்து, பஹு ப்ரகாரமாக சிஷித்து, உபதேசித்து, ஸத் பதத்திலே நடப்பித்து உபகரித்தாலும் அவற்றையெல்லாம் அகிஞ்சித்கரமாம்படி பண்ணக் கடவதாய் அநாதி கர்ம ப்ரவர்த்தாநந்த அக்ருத்ய கரணாதி பாப வாஸநா தூஷிதனாகையாலே விபரீத ருசி பூயிஷ்டனா யிருக்கிற வென்னையும் பார்த்து. (என்னியல்வையும் பார்த்து) “ராமாநுஜார்ய விஷயீ க்ருதமப்ய ஹேமாம் பூய: ப்ரதர்ஷயதி வைஷயிகோ விமோஹ:” என்கிறபடி, தேவரீர் அங்கீகரித்தருளின பின்பும் தூர்வாஸநா வசத்தாலே அந்தருச் யநுகுணமாக தூர்விஷயங்களிலே மண்டித் திரிகிற என்னுடைய வ்ருத்தியையும் பார்த்து. இயல்வு - ப்ரவ்ருத்தி.

விளக்கம் - (என்னையும் பார்த்து) - அனைத்தும் அறிந்த நீவிர் இப்படியாக என்னை எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஏற்றுக்கொண்டு, பலவிதமாக எனக்கு உபதேசங்கள் செய்து நல்ல வழியில் நான் நடக்கும்படியாக உபகாரம் செய்கிறீர்கள். ஆனால் அவை அனைத்தையும் பயனற்றதாக செய்யக்கூடியதாக உள்ள, சரணாகதி கத்யம் - அநாதிகர்ம ப்ரவ்ருத்த அநந்த அக்ருத்யகரணாதி பாபவாஸநா - எல்லையற்ற காலமாக கர்மங்களில் ஈடுபட்டு, செய்யக்கூடாத எண்ணற்ற செயல்களில் ஈடுபட்டு, பாபவாசனை தொடர்ந்து வரும்படியாக - என்பதற்கு ஏற்ப, தாழ்ந்தவற்றில் ஆசை நிறைந்துள்ள என்னையும் நோக்கி. (என்னியல்வையும் பார்த்து) - ராமாநுஜார்ய விஷயீ க்ருதமப்ய ஹேமாம் பூய: ப்ரதர்ஷயதி வைஷயிகோ விமோஹ: - என்பதற்கு ஏற்ப நீவிர் ஏற்றுக்கொண்ட பின்னரும் தாழ்ந்த வாசனை காரணமாக மிகவும் தாழ்வானவற்றில் ஈடுபட்டு நிற்கின்ற எனது செயல்களையும் பார்த்து.

வ்யாக்யானம் - (எண்ணில் பல் குணத்தவ்ன்னையும் பார்க்கில்) அஸங்க்யேயங்களாய், அநேகங்களாய், கல்யாண தமங்களாய், தோஷங்களையே பச்சையாக அங்கீகரிக்கைக்குடலான ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதி குணங்களையுடையராய், "சேஷோ வா ஸைந்யநாதோ வா ஸ்ரீபதிர் வேதி ஸாத்விகை: விதர்க்யாய மஹா ப்ராஜ்ஞை:" என்னும்படியான ப்ரபாவத்தையுடைய தேவரீர் தம்மையும் நன்றாகப் பார்த்தால், "மதி சஷயாந் நிவர்த்தந்தே ந கோவிந்த குண சஷயாத்" என்கிறபடியே பகவத் குணங்களுக்குத் தொகையுண்டாகிலும் இவருடைய குணங்களுக்குத் தொகையில்லை என்று காணும் அமுதனாருடைய திருவுள்ளத்திலோடுகிறது.

விளக்கம் - (எண்ணில் பல் குணத்த உன்னையும் பார்க்கில்) - எண்ண இயலாதபடியும், பலவிதமாயும், திருக்கல்யாண குணங்களை வெளிப்படுத்துவதாயும், தோஷங்களையும் உள்ளது உள்ளபடியே ஏற்கின்றவற்றுக்குக் காரணமாகவும் உள்ள ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம் போன்ற குணங்கள் கொண்டவாராக. சேஷோ வா ஸைந்யநாதோ வா ஸ்ரீபதிர் வேதி ஸாத்விகை: விதர்க்யாய மஹா ப்ராஜ்ஞை: - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான

ப்ரபாவத்தைக் கொண்ட உம்மையும் நன்றாக நோக்கினால். மதி சஷ்யாந் நிவர்த்தந்தே ந கோவிந்த குண சஷ்யாத் - கோவிந்தனுடைய குணங்கள் குறித்து உரைக்கும்போது குறைவான அறிவு காரணமாகவே பின்வாங்கப்படுகிறது அல்லாமல் அவனுடைய குணக்குறைவு காரணமாக அல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத்குணங்களை எண்ண முடிந்தால் கூட எம்பெருமானாருடைய குணங்களை எண்ண இயலாது என்பதே திருவரங்கத்தமுதனாரின் திருவுள்ளத்தில் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அருள் செய்வதே நலம்) “பரமகாருணிகோ நபவத் பர: பரமசோச்யதமோ ந ஹி மத்பர: இதி விசித்ய ஹ்ருதாமயி கிங்கரேயதுசிதம் ரகுவீர ததா குரு” என்கிறபடியே தேவரீர் பரம காருணிகர், அடியேன் அத்யந்த பாபிஷ்டன். “அஹம் அஸ்மி அபராத சக்ரவர்த்தீ கருணே த்வம் ச குணேஷு ஸார்வபௌமீ விதுஷீ ஸ்த்திதிம் ஈத்ருசீம் ஸ்வயம் மாம் வ்ருஷ சைலே ஈச்வர பாதஸாத் குரு த்வம்” என்றும், “த்வயாபி லப்தம் பகவந் இதாநீம் அநுத்தமம் பாத்ரம் இதம் தயாயா” என்கிறபடியே வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கெல்லாம் உத்தீபகமான தேவரீருடைய க்ருபா குணத்துக்கு பூர்ண விஷயமான வடியேனை வாத்ஸல்ய நிதியான தேவரீர் உபேசுஷிக்கலாமோ, தேவரீருக்கு அலாப்யலாபமன்றோ அடியேனை அங்கீகரிக்கை. என்னைப் போன்ற பாபிஷ்ட்டனை ரசுஷிக்கை தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்களுக்கு ஒரு பரபாகம் பெறுகையன்றோ. ஆக இதுக்கு முன்பு செய்தவோபாதி மேலுண்டான அம்சத்துக்கும் நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணி யருளுகையே ச்ரேஷ்டம் நாலூரான் விஷயமாக ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தை, தேவரீருடைய விஷயீகார தார்ட்யமன்றோவென்று அபிப்ராயமாய் இப்படி சொல்லுகிறார் காணும் இவர்.

விளக்கம் - (அருள் செய்வதே நலம்) - பரமகாருணிகோ நபவத் பர: பரமசோச்யதமோ ந ஹி மத்பர: - என்பதற்கு ஏற்ப நீவிர் மிகுந்த கருணை நிறைந்தவர், நான் எல்லையில்லாத பாபங்கள் நிறைந்தவன். ஸ்ரீதயாசதகம் (30) - அஹம் அஸ்மி அபராத சக்ரவர்த்தீ கருணே த்வம் ச குணேஷு ஸார்வபௌமீ விதுஷீ ஸ்த்திதிம் ஈத்ருசீம் ஸ்வயம் மாம் வ்ருஷ சைலே ஈச்வர பாதஸாத் குரு த்வம் தயாதேவியே! நான் குற்றம் செய்பவர்களுக்கும் பாவங்களுக்கும் சக்ரவர்த்தியாக உள்ளேன். நீயோ ஸ்ரீநிவாஸனின் குணங்களுக்கு பேரரசியாக உள்ளாய்.

இவ்விதம் எனது நிலைமையை அறிந்த நீ, நீயாகவே முன் வந்து என்னை ஸ்ரீநிவாஸனின் திருவடிகளில் நிற்கும்படிச் செய்ய வேண்டும் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (24) - த்வயாபி லப்தம் பகவந் இதாநீம் அநுத்தமம் பாத்ரம் இதம் தயாயா - பகவானே! உன்னாலும் உனது கருணைக்குச் சிறந்த பாத்திரமாகிய நான் இன்றே அடையப்பட்டேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வாத்ஸல்யம் முதலான அனைத்து குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ள உம்முடைய கருணைக்கு முழு இலக்காக உள்ள என்னை, வாத்ஸல்யத்தின் புதையலாகவே உள்ள நீவிர் தள்ளலாமோ? உமக்குக் கிட்ட இயலாத வாய்ப்பு அல்லவோ என்னை ஏற்பதாக அமைந்துள்ளது? என்னைப் போன்று பாபங்கள் நிறைந்த ஒருவனைக் காப்பாற்றுதலே உம்முடைய கல்யாணகுணங்களுக்கு மேன்மை அளிக்கவல்லது அல்லவோ? ஆகவே இதுவரை செய்த பலவற்றுக்கும், இனி ஏற்பட உள்ளவற்றுக்கும் சேர்த்து எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி கருணை காண்பிப்பதே உமக்கு உயர்ந்தது அல்லவோ? நாலூரான் விஷயமாகக் கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது உம்முடைய க்ருபையாலேயே ஆகும் அல்லவோ என்று இவர் இங்கு கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இராமாநுசா) எம்பெருமானாரே. (அன்றி) இதொழிய வேறொன்றை ஆராயுமளவில். (என்பால்) இப்படிப்பட்ட அடியேன் விஷயமாக. (பின்னையும் பார்க்கில்) இதொழியத் திரும்பியும் ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில். (நலமுளதே) ஒரு நன்மையுண்டோ. நன்மை கொண்டு ஒரு கார்யம் செய்ய வேண்டுவ தென்னென்னில் (உன்னைச் சார்ந்தவரே) தேவீருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்து விச்வஸித்திருக்கும் ஜ்ஞாநாதிகரெல்லாரும். (உன் பெருங்கருணை தன்னை என் பார்ப்பர்) மஹாப்ரபாவரான தேவீருடைய நிரதிசய க்ருபை தன்னை என்னாகக் கண்டிருப்பர். இதுவேயோ என்று குறையக்காணார்களோ என்றபடி. “அதிகாரமுண்டேல் அரங்கர் இரங்காரோ அதிகாரம் இல்லாதார்க்கு அன்றோ எதிராசா நீ இரங்க வேண்டுவது நீயும் அதிகாரிகளுக்கே இரங்கில் என் செய்வோம் யாம்” என்று இவ்வர்த்தத்தை ஜீயருமருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (இராமாநுசா) - எம்பெருமானாரே. (அன்றி) - இதனைத் தவிர வேறு எதனை ஆராய்ந்தாலும், (என்பால்) - இப்படியாக உள்ள எனது விஷயத்தில். (பின்னையும் பார்க்கில்) - இதனைத் தவிர மீண்டும் ஆராய்ந்து பார்த்தாலும்.

(நலமுளதே) - ஏதேனும் நன்மை உள்ளதோ? இவ்விதம் நீவிர் என்னிடம் உள்ள நன்மையைக் கொண்டு மட்டுமே என்னை ஏற்கவேண்டும் என்று கூறினால். (உன்னைச் சார்ந்தவரே) - உம்முடைய திருவடிகளை எப்போதும் அன்றி நின்று நம்பிக்கையுடன் உள்ள ஞானம் நிறைந்தவர்கள் அனைவரும். (உன் பெருங்கருணை தன்னை என் பார்ப்பர்) - மிகுந்த ப்ரபாவம் நிறைந்த உம்முடைய எல்லையற்ற கருணையை எவ்விதம் நோக்குவார்கள், “இவனைக் கைவிடுகிறாரே” என்று குறையாகவே காண்பார்கள் அல்லவோ? ஆர்த்திப்ரபந்தம் (14) - அதிகாரமுண்டேல் அரங்கர் இரங்காரோ அதிகாரம் இல்லாதார்க்கு அன்றோ எதிராசா நீ இரங்க வேண்டுவது நீயும் அதிகாரிகளுக்கே இரங்கில் என் செய்வோம் யாம் - கர்மம், ஞானம், பக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே திருவரங்கன் இரக்கம் கொண்டு அருள் செய்கிறான். எம்பெருமானாரே! நீ இவ்விதம் தகுதி இல்லாதவர்களுக்கும் இரங்குபவர் ஆயிற்றே! ஆனால் திருவரங்கன் போன்று, நீயும் தகுதி உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே இரக்கம் காட்டுவது என்று முடிவு செய்துவிட்டால், நாங்கள் எங்கு செல்வோம், என்ன செய்வோம்? - என்று இந்தக் கருத்தை ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்